

เมืองท่องเที่ยว (ในประเทศ) ?

อาทิตย์ นิ่มนวล

สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม อ.ล.ท.

หลัง จากที่ทางคณะเหียงไทยเดินเท้าตามหาที่พักในย่านเมืองเก่าแห่งลิเจียงกันอยู่นานสองนาน เรียกว่าเป็นการเบิกฟ้ายามอรุณรุ่งที่สุดแสนทรหด เนื้อตัวเหม็นเหนียวกันยิ่งกว่า สูดหายใจได้เจอที่ที่จะลงหลักปักฐานตลอด 3 วันนี้ได้ เราไม่รอช้า รีบหอบสัมภาระอันรุงรังเข้าไปจัดการเรื่องค่าใช้จ่ายให้เรียบร้อย จะได้จบไปเป็นอย่างๆ ที่พักแห่งนี้เป็นแนวเงินโบราณที่ (ดูแล้วมีความ) พยายามผสมผสานความทันสมัยเข้าไปอย่างเต็มกำลังสังเกตได้จากว่ามีศิลปะหลากหลายแขนง หลากหลายสไตล์จูนลงไปหมด อินเดีย ศรีลังกา ทิเบต ยุโรป คือมาหมด...ยืนเอ๋อกันอยู่ได้สักพักก็มีสาวสวยผมสั้นท่าทางเหมือนเพิ่งตื่นนอนปรีเข้ามาต้อนรับเราด้วยสำเนียงภาษาอังกฤษที่ต้องยอมรับว่าฟังยากมากๆ รวด และเร็วสุดๆ แต่ก็ทำให้สบายใจไปได้ว่าอย่างน้อยเธอก็พยายามจะสื่อสารกับชาวต่างชาติด้วยภาษาสากล ฟังไปฟังมาเริ่มรู้สึกว่าไม่น่าจะได้การละ ทีมงานเริ่มฟังออกบ้างไม่ออกบ้าง เลยตัดสินใจแทรกภาษาจีนแบบ Broken Chinese เข้าไปเสริม อย่างน้อยคนฟังก็น่าจะรู้สึกผ่อนคลายขึ้น เราพูดคุยกันออกนอกกรอบกติกาอย่างไม่น่าเชื่อผ่านการใช้

ภาษาแบบ Bilingual เมามัทยาวไปถึงเรื่องว่า เมื่อวันก่อน 你的公主 (หนี่ เตอะ กงจู) เพิ่งมาที่นี่ ออกข่าวด้วยนะ ตอนนั้นถึงว่า 公主 มันคูนๆ นะคำนี้ อ้อ! “เจ้าหญิง” เจ้าหญิงที่พูดภาษาจีนเก่งๆ เขียนภาษาจีนเก่งๆ นะ เท่านั้นแหละถึงบางอ้อเลย บุคคลท่านนั้นก็คือ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จเยือนเมืองโบราณลิเจียงเมื่อประมาณ 2 วันก่อน ทำเอาชนลูกไปหมด และทำให้สัมผัสได้ว่า คนจีนค่อนข้างรู้จัก และยกย่องเจ้าหญิงของไทยพระองค์นี้พอสมควรทีเดียว

ด้วยความที่คิดว่า หนทางข้างหน้าเราอาจจะไม่ใช่คดีเจอบุคคลจีนที่พูดภาษาอังกฤษได้อีก ก็เลยสอบถามเกี่ยวกับการจองทัวร์ “ภูเขามังกรหิมะ (玉龙雪山 หย่วหลงเสวียซาน)” จากเธอซะ และได้เบาะแสว่าสามารถจองกับเธอได้เลย (ตึงโป๊ะ) ได้ยินแบบนี้ก็หันไปมองหน้ากันโดยอัตโนมัติ พร้อมกับปฏิเสธไปเบาๆ เพราะไม่อยากจะปิดกั้นโอกาสถ้าเราจะได้เจอสิ่งที่ดี (ถูก) กว่า แต่ที่กูเจิงก็มีตัวแทนขายทัวร์เยอะแยะไปหมด ก็เลยลงความเห็นได้ว่าเดี่ยวเราค่อยๆ เดินเที่ยวไปมองหาร้านตัวแทนไปด้วยก็ได้ละ ยังไม่รีบ แต่ขอให้ได้ดีลดีๆ

ก็พอ จากนั้นก็ทำการฝากกระเป๋าไว้เพราะยังไม่ถึงเวลาเช็คอิน แล้วรีบทำธุระส่วนตัว แต่งองค์ทรงเครื่องใหม่ ล้างความเน่าหนอนออกไป พอเป็นพิธี ตอนนี้อหิวพอสมควร เราควรจะไปหาข้าวเข้ากินกันก่อนทำอะไรอย่างอื่นนะ...

พวกเราเดินออกไปที่บริเวณรอบนอกหน้าทางเข้ากุ๋เจิง พบว่ามีนักท่องเที่ยวทยอยมากันบ้างแล้ว คึกคักๆ กับปักกิ่งสุดๆ ระหว่างที่เดินมองร้านอาหารเข้าอยู่นั้นก็เจอของดีที่ท้องถิ่นเข้าอย่างจัง ขากมาตั้งแต่ไกลเลยจะ ขากดั่ง ขากนาน ขากแบบไม่สนสี่สนแปดใดๆ ขนาดว่าทีมงานพอจะมีภูมิต้านทานขึ้นบ้างแล้ว แต่มันไม่ไหวจริงๆ คุณที่จัดเต็มมาก แถมมาหย่อนต่อหน้าเราอีก จะอ้วกอะ พุดเลย ทันใดนั้นเราก็เจอกับร้านข้าวต้ม (粥) ที่เอาปาทองโก๋ (油条) ไหอยเดียว) ทรงยาวผิดปกติมาล่อตาล่อใจ จนสุดท้ายก็ขอฝากท้องไว้กับที่นี่และอย่างที่เคยบอกไป การสั่งอาหารกินในเมืองแถบยูนนานนี้เป็นอะไรที่วัดใจมากๆ เมตามร้านในท้องถิ่นไม่เคยมีภาษาอังกฤษกำกับ มีแต่ตัวจีน และภาพที่พอจะใช้จิ้มๆ ซึ่ๆ เอาได้ แต่ก็อีกแหละ ไม่มีทางรู้เลยว่าจะได้กินอะไร เนื้ออะไร ถ้าไม่รู้ภาษาจีนติดตัวไปสักหน่อยนี่ขนาดเมืองท่องเที่ยวขนาดนี้ สงสัยท้องเที่ยวในประเทศซะละมัง

ด้วยความหิวทำให้เกิดอาการหน้ามืดสั่งของกินมากันบานเบอะ แต่สุดท้ายก็กินหมดนะนะ รสชาติใช้ได้เลย อาจจะมีอาหารบางอย่างที่เราไม่คุ้นเคยบ้าง ก็แปลกๆ ดี ภารกิจแรกในวันนี้ของทางคณะกำลังจะเริ่มต้นขึ้น เราต้องไปจองรถทัวร์สำหรับเดินทางไปที่เซี่ยงไฮ้ (香格里拉) เมืองที่อยู่ถัดขึ้นไปทางเหนือของลี่เจียงอีกที และเป็นจุดหมายสุดท้ายของทริปนี้ จริงๆ แล้วสามารถเดินทางไปได้หลายทางมาก นั่งเครื่องบินไปได้ รถไฟก็ได้ แต่เราจะไปรถทัวร์เพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย แถมเวลาที่ใช้ก็พอๆ กับรถไฟอีกต่างหาก ซึ่งทำรถ บขส. (เรียกซะเหมือนแถวบ้านเลย) ของเมืองนี้ยังไม่ไกลจากกุ๋เจิงเลย เดินออกไป เลี้ยวซ้ายตรงสี่แยก แล้วเดินตรงไปอีกนิดก็เจอแล้ว (อันนี้ถ้าแก่เนี่ยสาวสวยบอกมา)

ทีมงานจึงค่อยๆ เดินไปตามสายทางที่ได้รับมา เดินๆ ไปก็ไม่ถึงสักที จนชาวคณะเริ่มบ่น งอแง และเริ่มวางแผนว่าหากลับจะใช้วิธีเดิมแก้ปัญหา...เงินครับ เงินช่วยท่านได้ เอาจริงๆ มันก็ไม่ได้ไกลอย่างที่เขาก็บอกแหละ แต่น่าจะด้วยความเหนื่อยสะสม รวมกับความขี้เกียจ เลยไม่อยากจะเดินกันแล้วเราก็มายหยุดอยู่ที่หน้าทางเข้า บขส. จนได้

วิธีการจองตั๋วรถทัวร์ก็ไม่ได้ยากเย็นจนเกินไป เริ่มจากต้องดูตารางเวลารถออกซะก่อน ต้องรู้ก่อนว่าจะไปที่ไหน และจะจะไปเมื่อไร พอเรียงเรื่องฤกษ์ยามดีกันเสร็จ ก็ให้ไปต่อคิวที่เคาน์เตอร์เป็นช่องๆ ของไหนก็ได้ ส่วนข้อมูลที่เราควรเตรียมไว้ในหัวเพื่อเจรจากับเจ้าหน้าที่จองตั๋ว คือ จะไปไหน วันไหน เมื่อไร เดินทางกี่คน ตอนนั้นคิดในใจว่า ข้อมูลพวกนี้เป็นรูปแบบการใช้ภาษาพื้นฐานที่คนเรียนภาษาจีนมาบ้างน่าจะพอสื่อสารได้ เลยตัดสินใจใช้ภาษาจีนแทน

ภาษาอังกฤษ (หลังจากออกหัก ถูกปฏิเสธการใช้งานภาษาอังกฤษมาตลอดการเดินทาง) เปิดฉากรัวข้อมูลใส่คุณที่อยู่อหลังจากอะครีลิคหนาจนนางแทบไม่ต้องตอบได้อะไรมาเลย แล้วก็เพิ่งรู้ว่าเลือกที่นั่งได้ด้วยแะ จัดการเลือกที่นั่งเสร็จสรรพอย่างเหนือระดับ พร้อมได้รับตั๋วมาไว้ครอบครองเรียบร้อย ดีใจมากที่สามารถผ่านบททดสอบแรกไปได้อย่างสวยงามที่สุด ไว้เดี่ยวเราเจอกันอีก 3 วันข้างหน้าละ ตอนนี้นะต้องจับแท็กชีกกลับกุ๋เจิงกันก่อน เพราะยังมีอีกภารกิจหลักสุดท้ายรอเราอยู่...

Small Tips

ว่าก็ว่านะ เมืองในแถบยูนนานเกือบทั้งหมดเป็นเมืองท่องเที่ยว แต่ตามร้านรวงทั่วๆ ไปที่ไม่ใช่ตามสถานที่ท่องเที่ยวหลักๆ ไม่ค่อยเจอชาวต่างชาติเท่าไร เรียกว่าถ้าไม่รู้ภาษาจีนมาบ้างเลยคือเหนื่อยแน่นอน ภาษามือลั่นๆ ซึ่งส่วนตัวก็ไม่ได้เตรียมใจว่าจะยากอะไรขนาดนั้น ฉะนั้น ก่อนมาควรเตรียมตัวเรื่องของกินอย่างหนัก เอาว่าสิ่งที่กินเป็นเนื้ออะไร ไก่ หมู (แต่เนื้อส่วนใหญ่ที่คนแถวนี้กินกันจะเป็นเนื้อวัว) มีรูปให้ชี้ก็ชี้ แต่ต้องลุ้นเอานะว่ามันคืออะไร เตรียมเรื่องตัวเลขมาด้วย ได้ใช้บ่อยสุดๆ แต่เอาจริงๆ สามารถใช้เทคโนโลยีอย่าง Google Translate ช่วยได้อีกแรง คือพิมพ์ แปล ยืนยันอ่าน อีกฝ่ายก็จะพิมพ์ แปล แล้วยืนยันให้เราอ่านเหมือนกัน อาจจะเหนื่อยนิดหน่อยแต่ก็ได้เรื่องอยู่นะ แต่ให้ซื้อชิมจากบ้านเราไป ไม่อย่างนั้นจะโดนบล็อก Google อีกทอด...